

A mártír sorsú papra és tanárra emlékezünk

A Máréfalván 1941. április 14-én született és nagyon fiatalon, életének 43. évében, 1984. március 13-án a marosvásárhelyi kórházban elhunyt Pálfi Géza ebben az évben 76 éves lenne. A ma élő fiatal nemzedék csak mások elbeszéléseiből, vagy az általa hátrahagyott, illetve róla szóló írásokból ismerheti őt. A Gyulafehérvári Főegyházmegyének olyan egykori papjára emlékezünk, aki meghatározó egyéniség volt a kántoriskola diákjai és a kispapok életében, nem kevésbé azon hívek körében, akik Csíkszentdomokoson és Marosvásárhelyen mint segédlelkészt, majd Gyergyóalfaluban és Székelyudvarhelyen mint plébánost ismerhették. De hatással volt az emberekre minden olyan helyen, ahol kíséretet, lelki gyakorlatot tartott vagy ahol egyszerűen csak találkozott és elbeszélgetett velük.

A kommunista diktatúra, a Securitate emberei nem nézték jó szemmel az egyháza és magyarsága kérdéseiben mindig bátran megszólaló és azért küzdő papot és tanárt. Kispap korától kezdve egészen életének utolsó pillanatáig követték, üldözték, gátolták gyógyulását, hogy minél előbb megszabaduljanak tőle. Halálának valódi okát ma is rejtély fedi. Talán egyszer fény derül arra, hogy miért is kellett ilyen fiatalon meghalnia. 2011-ben, amikor Pálfi Géza születésének 70. évfordulójára emlékeztünk és szellemi hagyatékát a Jakab Antal Keresztény Kör gondozásában közreadtuk, egyik volt diáktársa a trilógia első kötetének Emlékképek című fejezetébe küldött visszaemlékezésében Pálfi Gézát a székely Popieluszkó nak nevezte, így állítva őt azon fiatal lengyel pap mellé, akit az ottani kommunista titkosrendőrség 37 éves korában, 1984. október 19-én hurcolt el és gyilkolt meg. Több mint ezer kilométerre egymástól, ugyanabban az évben két fiatal pap halt meg, akik szálkák voltak a diktatúra szemében. Jerzy Popieluszkót 2010. június 6-án avatták boldoggá. Remélem, hogy ez valamikor Pálfi Géza esetében is bekövetkezik, igaz, ennek előfeltétele, hogy a főegyházmegye ezt a folyamatot a Szentszéknél beindítsa.

Temetése 1984. március 15-én volt, magyar nemzeti ünnepünkön. Mintegy kettőszázötven paptestvére és hívek sokasága kísérte őt utolsó földi útjára a székelyudvarhelyi Szent Miklós-plébánia temetőjébe, ahol sírja nem messze a bejárattól található. E nagy tömeg jelenléte abban az időben néma tüntetésnek számított. A temetési szentmise főcelebránsa, Bálint Lajos segédpüspök, aki a székelyudvarhelyi Szent Miklós-plébánián Pálfi Géza elődje volt, a bevezetőben így fogalmazott utódjáról: „Olyan volt, mint a havasok levegője: éles, de tiszta.” Csató Béla akkori sepsiszentgyörgyi, jelenlegi csíkszentkirályi plébános búcsúztató prédikációjában pedig ezt emelte ki: „Pálfi Géza olyan volt, mint a bányász, aki a mélyben ás, hogy napvilágra hozza és megcsillogtassa a mélység kincseit.”

Bárcsak nekünk, ma élőknek is sikerülne így a mélyből felhozni a kincseket!

Megköszönjük Istennek, hogy adta nekünk Pálfi Gézát, akinek bátorságából, egyháza és népe iránti ragaszkodásából mindenki erőt meríthet saját küzdelmeiben.

Vencser László, teológiai író, egyetemi oktató